

ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΑΝΙΑ ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΝ Π.Κ. ΚΑΙ Κ.Π.Δ.

ΜΙΑ ΠΙΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΟ ΝΕΟ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑ

Κώστας Παπαδάκης

Όπως σημείωνα και σε προηγούμενη προσέγγιση (**“ΒΟΗΘΕΙΑ, ΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΕΣ...”**, 29.11.2023 σε διάφορες ιστοσελίδες), η εξαγγελθείσα νομοθετική μεταρρυθμιστική απόπειρα του Υπουργού Δικαιοσύνης αποτελεί την έκτη κατά σειρά μετωπική επιδρομή στο νομοθετικό χώρο του ουσιαστικού και δικονομικού ποινικού δικαίου από την κυβέρνηση της Ν.Δ. από το 2019 μέχρι σήμερα : Οι ν. 4637/2019, 4855/2021, 4908/2021, 4947/2022 και 4985/2022, αλλά και άλλοι (ενδεικτικά : ν. 4689/2020, 4703/2020, 4937/2022, 4995/2022), έχουν προκαλέσει σοβαρά πλήγματα στις θεσμοθετημένες ελευθερίες και δικαιώματα και σοβαρή οπισθοδρόμηση σε κατακτήσεις αγώνων δεκαετιών. Έχω αναφερθεί σε αναλυτική μου αρθρογραφία σε όλα αυτά στον αντίστοιχο χρόνο.

Και για το συγκεκριμένο νομοσχέδιο η σύλληψη των ρυθμίσεών του πηγάζει από την πεποίθηση της αναντιστοιχίας των ισχυουσών ποινών και των ποινικών ρυθμίσεων προς όφελος των δραστών ως αιτίας για την αύξηση της εγκληματικότητας, πράγμα το οποίο άλλωστε ακούμε καθημερινά σε όλα τα Μ.Μ.Ε. από βουλευτές της κυβέρνησης, αλλά και δημοσιογράφους των ίδιων απόψεων, καθώς και εκπροσώπους συνδικαλιστές της αστυνομίας που συμμετέχουν σε κάθε σχετική τηλεοπτική εκπομπή.

Πάντα κάποιος που αποφυλακίστηκε και εγκλημάτησε θα αποτελεί το αρχέτυπο για την συνολική προσομοίωση της εικόνας στον κανόνα που στρεβλά διαμορφώνεται, αφού καμμία στατιστική ανάλυση και επεξεργασία δεν επιβεβαιώνει ότι η πλειοψηφία των υποκειμένων ομοίων ρυθμίσεων συμπεριφέρεται παραβατικά, ώστε να δικαιολογείται η συνολική αντιμετώπιση του ζητήματος με σκλήρυνση και αυστηροποίηση των ποινών και των προϋποθέσεων της υφ' όρον απόλυσης. Η γενικευμένη αντιμετώπιση μεμονωμένων παραβατικών συμπεριφορών με συνολική αυστηροποίηση όμως δεν είναι παρά η συνειδητή

επιλογή της συλλογικής ευθύνης στο νομοθετικό επίπεδο, επιλογή αντίθετη με τη θεμελιώδη αρχή της ατομικής ευθύνης στο ποινικό δίκαιο.

Και η απόδοση της εγκληματικότητας στις χαμηλές ποινές αποπροσανατολίζει από τα κοινωνικά αίτια, τα οποία την γεννούν, ενισχύει τον κυρίαρχο ρόλο των κατασταλακτικών δυνάμεων εγκαθιστώντας τις ως αναγκαίες στην καθημερινή ζωή του πολίτη, συμβάλλουν στην ανοχή των αυθαιρεσιών και των παραβιάσεων και κυρίως απαλλάσσουν την πολιτική εξουσία και την άρχουσα τάξη από τις ευθύνες για την εκτεταμένη φτώχεια, περιθωριοποίηση, εγκληματοποίηση της μετανάστευσης και των αντιστάσεων που αποτελούν τις κύριες αιτίες της παραβατικότητας.

Ανάλογη επικοινωνιακή προτεραιότητα επιβάλλει τις τροποποιήσεις στις διατάξεις εμπρησμού δασών : Υπηρετεί την διαχρονική αποπροσανατολιστική και πάντα αναπόδεικτη ρητορική όλων των κυβερνήσεων ότι για τα δάση που καίγονται κάθε χρόνο φταίνε κάποιοι σατανικοί εμπρηστές, πράχτορες κ.λπ. (το 2023 και πρόσφυγες !!!) και όχι η εγκληματική πολύπλευρη εγκατάλειψή τους που διαμορφώνει αντικειμενικές συνθήκες ξηρασίας και υπερθέρμανσης και τα καθιστά εύφλεκτη ύλη σε οποιαδήποτε ανάφλεξη.

Στο κείμενο που δόθηκε στις 28.11.2023 στην δημοσιότητα από το Υπουργείο Δικαιοσύνης με τον τίτλο «Σύνοψη Βασικών Σημείων των νέων διατάξεων Ποινικού Κώδικα και του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας», απουσίαζε η εξαγγελθείσα και ιδιαίτερα προβαλλόμενη ως πρώτη μεταρρύθμιση στους τίτλους και τα πρωτοσέλιδα των δημοσιευμάτων, επαναφορά του αυτεπάγγελτου της ποινικής δίωξης τραπεζικών στελεχών για οικονομικά αδικήματα αντί της κατ' έγκληση που ισχύει τώρα και η οποία, όπως είναι γνωστό, αποτέλεσε την πρώτη κοινοβουλευτική γκάφα του νέου - μη εκλεγμένου βουλευτή - Υπουργού Δικαιοσύνης, ο οποίος απέδωσε τη νομοθετική αλλαγή αυτής στον ΣΥ.ΡΙΖ.Α., ενώ την είχε πραγματοποιήσει η κυβέρνηση της Ν.Δ. με το άρθρο 12 παρ. 3 του ν. 4637/2019, το οποίο τροποποίησε ανάλογα το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 405 ΠΚ.

Τελικά περιλήφθηκε στο κείμενο του νομοσχεδίου που δόθηκε την ίδια μέρα στη δημοσιότητα, αλλά τα ερωτηματικά για την παράλειψή του στην εξαγγελία παραμένουν. Ίσως η ταυτόχρονη προώθηση αντίθετου περιεχομένου τροπολογίας υπέρ της ασυλίας στελεχών Τ.Α.Ι.Π.Ε.Δ. (περιελήφθη στο νομοσχέδιο για τα κόκκινα δάνεια) αποκαλύπτει κάποια σύγκρουση νομοθετικών προσανατολισμών, αποτέλεσμα της οποίας υπήρξε και ο δισταγμός στην περίληψή του στη σύνοψη.

Η προαναφερθείσα πρώτη μου προσέγγιση στηρίχθηκε αποκλειστικά στο κείμενο σύνοψης

ρου Υπουργείου Δικαιοσύνης στις 28/11/2023. Η τωρινή στηρίζεται στην ανάγνωση του κειμένου του ίδιου του νομοσχεδίου.

Προσεγγίζοντας πιο συγκεκριμένα τις επιχειρούμενες σύμφωνα με το νομοσχέδιο ρυθμίσεις καταγράψω (πάντα ενδεικτικά και όχι εξαντλητικά, δεν είναι αυτός ο σκοπός του κειμένου, ούτε τα χρονικά πλαίσια επαρκούν) από άποψη θεματικής ομαδοποίησης στο χώρο του Ποινικού Κώδικα αυτές που υπηρετούν την αύξηση ελαχίστων και μεγίστων ορίων ποινών, την αυστηροποίηση της υφ' όρον απόλυσης και της δυσχέρανσης αναστολής και μετατροπής ποινών, την τυποποίηση νέων αδικημάτων, τη διεύρυνση της αντικειμενικής υπόστασης υπαρχόντων, τις θεσπίσεις και επαναφορές αυτεπάγγελτων ποινικών διώξεων και τις ελάχιστες θετικές διατάξεις που περιλαμβάνονται. Στη συνέχεια στο χώρο του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας τις διατάξεις με τις οποίες καταργούνται ή συρρικνώνονται δικονομικά δικαιώματα και εγγυήσεις καθώς και τις διατάξεις με τις οποίες εκφράζεται η εισπρακτική διάθεση, εξ ίσου όπως φαίνεται κινητήριοι με την κατασταλτική μανία παράγοντας και της επικείμενης “μεταρρύθμισης”.

I. ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ

1) ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΠΟΙΝΩΝ

Π.Κ. 42→ Ποινή αυτουργού σε απόπειρα : Δυνατότητα επιβολής πλήρους ποινής αυτουργού ολοκληρωμένης πράξης σε απόπειρα και όχι αποκλειστικά μειωμένης που ισχύει σήμερα.

Π.Κ. 47→ Ποινή αυτουργού σε συνέργεια : Δυνατότητα επιβολής πλήρους ποινής αυτουργού ολοκληρωμένης πράξης σε συνεργό και όχι μειωμένης που ισχύει σήμερα.

Εξωφρενική εξομοίωση ποινικής μεταχείρισης απόπειρας και τετελεσμένου αδικήματος, το ίδιο και μεταξύ αυτουργού και συνεργού. Οπισθοδρόμηση εκατονταετιών.

Π.Κ. 52→ **Ανώτατο όριο ποινής κάθειρξης έως 20 χρόνια** (ήταν 15) : Αναίρεση της διάταξης του ν. Π.Κ. 4619/2029 που για πρώτη φορά μείωσε το ανώτατο όριο κάθειρξης σε 15 χρόνια.

Π.Κ. 57→ Χρηματική ποινή : Καταργείται ο υπολογισμός σε ημερήσιες μονάδες. Και τα όρια ανακλιμακώνονται για **πλημμελήματα σε 500-15.000 € και για κακουργήματα 15.000-100.000 €.**

Να θυμίσουμε ότι οι χρηματικές ποινές δεν αναστέλλονται. Και ότι σχεδόν σε όλα τα

“μεταρρυθμιζόμενα αδικήματα” προβλέπονται σωρευτικά με τις ποινές φυλάκισης.

Π.Κ. 264 → Σωρευτική προσθήκη επιβολής χρηματικής ποινής σε όλες τις μορφές εμπρησμού από πρόθεση/αμέλεια

Π.Κ. 265 → Χρηματική ποινή για οποιοδήποτε αδίκημα 10.000-200.000€

- Από 8 σε 10 έτη το ελάχιστο + χρηματική ποινή (α) και επιβαρυντική περίσταση το οικονομικό κίνητρο.

-(γ) Κάθειρξη τουλάχιστον 10 αντί για κάθειρξη.

→ 265 Παρ. 2 αμέλεια τουλάχιστον 3 + χρηματική ποινή και σε περίπτωση αποτελέσματος.

ΕΔΩ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΜΙΑ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ν. 4855/2021.

Η Π.Κ. 265 είχε ήδη αυστηροποιηθεί με το άρθρο 46 ν. 4855/2021. Με το νόμο αυτόν θεσπίστηκε αθρόα μεταβολή εγκλημάτων βλάβης ή συγκεκριμένης διακινδύνευσης σε εγκλήματα αφηρημένης διακινδύνευσης (Π.Κ. 264, 268, 270, 273, 277, 286, 290, 291). Σε όλα αυτά τα αδικήματα (πλημμύρα, έκρηξη, κοινώς επικίνδυνη βλάβη, ναυάγιο, παράβαση οικοδομικών εργασιών, επικίνδυνες παρεμβάσεις στην οδική συγκοινωνία, επικίνδυνες παρεμβάσεις σε συγκοινωνιακά μέσα σταθερής τροχιάς) στερεότυπα και ομοιότυπα οι φράσεις «προέκυψαν... κίνδυνος κ.λπ.» από την φράση «μπορεί να προκύψει...».

Η ανάγκη δηλαδή απτού αποτελέσματος ή εν πάση περιπτώσει συγκεκριμένου κινδύνου ως στοιχείο συγκρότησης της αξιόποινης πράξης, που τίθεται πάντα από την ποινική νομοθεσία για την διασφάλιση της ακεραιότητας της απονομής δικαιοσύνης αλλά και του τεκμηρίου αθωότητας των κατηγορουμένων, αντικαθίσταται με μία αόριστη διατύπωση, η οποία τους παραδίδει στην υποκειμενική και άρα εγγενώς αυθαίρετη κρίση αστυνομικών, δικαστικών και εισαγγελικών αρχών. Η αντικατάσταση αντικειμενικών, απτών και συγκεκριμένων κριτηρίων που είναι δεκτικά απόδειξης και ανταπόδειξης, από αόριστες πιθανότητες, των οποίων η συνδρομή ανάγεται όλο και περισσότερο στο υποκειμενικό της κρίσης των εξουσιαστικών αρχών συνιστά προφανώς οπισθοδρόμηση από τον νομικό πολιτισμό και δεν υπαγορεύεται από την ωρίμανση οποιασδήποτε κοινωνικής ανάγκης, αλλά από την εμπέδωση της λαϊκίστικης προπαγάνδας στον πολύ επικίνδυνο χώρο του ποινικού δικαίου από την κυβέρνηση.

Και με τον ίδιο νόμο, μόλις πριν δύο χρόνια είχαν αυστηροποιηθεί οι ποινές για εμπρησμό,

εμπρησμό δασών, ανθρωποκτονία, βλάβη από πλάνη, κλοπή, ληστεία, τοκογλυφία. Εκτός από την τοκογλυφία, στην οποία πραγματικά αντιστοιχεί αυστηροποίηση των ποινών, καθώς ο «νέος» Π.Κ. σχεδόν την αποποινικοποιούσε, οι υπόλοιπες περιπτώσεις υπερβαίνουν προφανώς τα όρια της αναλογικότητας και εξυπηρετούν περισσότερο την ανάγνωση στις εφημερίδες, παρά την δικαιοσύνη και την απονομή δικαιοσύνης. Η ανθρωποκτονία από πρόθεση, την οποία ο νέος Π.Κ. τιμωρούσε διαζευκτικά όχι μόνο με την ισόβια κάθειρξη, αλλά και με την πρόσκαιρη, ακόμα και χωρίς ελαφρυντικό, τώρα τιμωρείται αποκλειστικά με ισόβια (όταν δεν συντρέχει βρασμός ψυχής ή ελαφρυντικό) και θεσπίζεται δέσμια αρμοδιότητα επιβολής ποινής.

Και ο εμπρησμός δασών από πρόθεση απειλήθηκε με κάθειρξη έως 8 έτη και χρηματική ποινή γενικά και με κάθειρξη έως 10 έτη και χρηματική ποινή εάν ο δράστης σκόπευε να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος.

Τώρα, ο αποπροσανατολισμός κλιμακώνεται στο απόγειο, με την αυστηροποίηση των ποινών για το αδίκημα του εμπρησμού δάσους και κάθε μορφής αναστολής ή μετατροπής (δεν διευκρινίζεται καν εάν αυτή η απαγόρευση αναστολής η μετατροπής αφορά και για το εξ αμελείας τελεσθέν αδίκημα του εμπρησμού δάσους), την στιγμή κατά την οποία τα ελάχιστα στατιστικά στοιχεία που βγαίνουν στην επιφάνεια αναδεικνύουν ότι ελάχιστες είναι οι περιπτώσεις δασικών πυρκαγιών που οφείλονται σε εμπρησμούς από πρόθεση, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των περισσότερων οφείλεται σε έλλειψη μέτρων δασοπροστασίας και δασοπυρόσβεσης, ελλιπείς προϋπολογισμούς και ελλιπή καθαρισμό των δασών. Είναι γνωστό π.χ. ότι στην Δαδιά, που κήκε φέτος, δεν είχαν καν απομακρυνθεί τα υπολείμματα της περσινής δασικής πυρκαγιάς, δεν είχαν ανοίξει δρόμοι - δίοδοι δασοπυρόσβεσης, ενώ είναι γνωστή η κατάσταση του πυροσβεστικού στόλου και της κακής συντήρησης του που οδήγησε και σε θανατηφόρα ατυχήματα το καλοκαίρι 2023. Ωστόσο, η κυβέρνηση αντί να αναλαμβάνει τις ευθύνες της και να προσανατολίζει τις χρηματοδοτήσεις της στην κατεύθυνση αυτή, καταδιώκει ανεμόμυλους και βρίσκει ευκαιρία για να ανοίγει τον δρόμο για την γενικότερη αυστηροποίηση των ποινών του Ποινικού Κώδικα.

Αν ο ν. 4855/2021 είχε ως αντίστοιχο στόχο την διασκέδαση της κατακραυγής για τις πυρκαγιές στην Βόρεια Εύβοια, ο τωρινός νόμος αποτελεί την επικοινωνιακή απάντηση της κυβέρνησης στον εμπρησμό της Δαδιάς.

Π.Κ. 302 → Ελάχιστο ανθρωποκτονίας από αμέλεια 2 έτη από 3 μήνες.

Π.Κ. 372 → Σωρευτική προσθήκη επιβολής χρηματικής ποινής στην κλοπή σε όλες τις

μορφές της.

2) ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΠΟΙΝΩΝ, ΔΥΣΧΕΡΑΝΣΗ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΤΡΟΠΗΣ, ΑΥΣΤΗΡΟΠΟΙΗΣΗ ΥΦ' ΟΡΟΝ ΑΠΟΛΥΣΗΣ

Π.Κ. 69,72 → Επαναφορά ποινικής απέλασης αλλοδαπού ως μέτρου ασφαλείας και ως παρεπόμενης ποινής.

Π.Κ. 80Α → Μετατροπή σε ποινές μέχρι δύο μόνο έτη κατά κανόνα.

Ο π. Π.Κ. που την προέβλεπε την επέτρεπε μέχρι και για φυλάκιση 5 ετών (π.Π.Κ. 82 παρ. 1).

Π.Κ. 80Α → Μετατροπή ποινής 10-100 € ημερησίως από 5 έως 100 € που ίσχυε (π.Π.Κ. 82 παρ. 3.)

Π.Κ. 83 → Ποινές μειωμένες μετά από ελαφρυντικά, αυξάνονται και τα ελάχιστα και τα μέγιστα όριά τους.

περ. β) Για αδίκημα που τιμωρείται με κάθειρξη **10- 20 έτη** :
από 2 έως 8 έτη ανακλιμάκωση σε **3 έως 12 έτη**

περ. γ) Για αδίκημα που τιμωρείται με κάθειρξη **5- 20 έτη** :
από 1 έως 8 έτη ανακλιμάκωση σε **2 έως 10 έτη**

περ. δ) Για αδίκημα που τιμωρείται με κάθειρξη 5- 10 έτη :
από 1 έως 6 έτη ανακλιμάκωση σε 2 έως 6 έτη

Π.Κ. 84 → Επαναφορά έντιμου αντί για σύννομο βίο. Αναίρεση της σχετικής ρύθμισης του ν. Π.Κ. (ν. 4619/2019). Η αοριστία του πνεύματος και ηθικής επανέρχεται. Ο σύννομος βίος δεν αρκεί.

Π.Κ. 85 → Συρροή λόγων μείωσης → Μόνο μια φορά μείωση και κατάργηση κλιμάκωσης. Όχι απεριόριστη μείωση μέχρι το ελάχιστο όριο όπως ισχύει.

Π.Κ. 94 → Συνολική ποινή (συγχώνευση), το ανώτατο όριο ανέρχεται πλέον για ποινή κάθειρξης (κακουργήματα) σε 25 έτη από 20 και για ποινή φυλάκισης σε 10 έτη από 8.

Π.Κ. 99 παρ. 1 → Αναστολή για ποινές μόνο έως ένα έτος, αντί για έως τρία που ισχύει, και

μάλιστα με αιτιολογημένη απόφαση και με σαφή προτροπή επιβολής περιοριστικών όρων.

Π.Κ. 99 παρ. 5 → Για φυλάκιση έως 3 έτη δυνατότητα επιβολής έκτισης μέρους αντί μετατροπής σε χρηματική.

Σημείωση : Για τις ποινές άνω των τριών ετών δεν αναφέρεται πουθενά ούτε αναστολή, ούτε μετατροπή. Άρα έκτιση, έστω και μερική.

Οι ρυθμίσεις για πραγματική έκτιση μέρους της ποινής για πλημμέλημα έως 2-3 έτη και ολόκληρης για ποινές άνω των τριών ετών :

α) Κινούνται στον δρόμο που άνοιξε ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και η πομπώδης νομοπαρασκευαστική του επιτροπή δυστυχώς με το νέο Ποινικό Κώδικα (ν. 4619/2019), ο οποίος ουσιαστικά καθιέρωσε την υποχρεωτική έκτιση μέρους ποινής για πλημμελήματα, καταργώντας (άρθρο 99 Π.Κ.) την αναστολή σε ποινές 3-5 ετών.

β) Καταργούν στην πράξη την αποποινικοποίηση εκατοντάδων πλημμεληματικών πράξεων που ύστερα από απαίτηση του προοδευτικού νομικού κόσμου είχε επιτευχθεί με σωρεία ειδικών νόμων αλλά και με το νέο Ποινικό Κώδικα (κατάργηση πταισμάτων, κατάργηση αδικημάτων Κ.Ο.Κ., χρεών σε ασφαλιστικά ταμεία για στο Δημόσιο για μικρά ποσά, κ.λ.π).

γ) Στην πραγματικότητα, η επαναφορά της δυνατότητας φυλάκισης για πλημμελήματα επιβεβαιώνει την κατασταλτική φιλοσοφία της κυβέρνησης και ακυρώνει στην πράξη τα βήματα φιλελεύθερης μεταρρύθμισης της ποινικής νομοθεσίας των προηγούμενων ετών και την αποποινικοποίηση των μικρών αδικημάτων.

δ) Η επαναφορά της μετατροπής της ποινής σε χρήμα επιβεβαιώνει την αποτυχία των πειραμάτων για εναλλακτικούς τρόπους θέσπισης ποινής, π.χ. κοινωφελής εργασία, που δεν λειτουργεί, και επισφραγίζει για άλλη μια φορά ότι η δικονομική μεταχείριση των δραστών και η πραγματική έκτιση της ποινής τους ή όχι θα εξαρτάται από την οικονομική τους κατάσταση.

ε) Και βέβαια συμβάλλουν στη συμφόρηση των φυλακών αντί για το αντίθετο.

Π.Κ. 101 → Ανάκληση αναστολής για καταδίκη μεγαλύτερη του ενός έτους (αντί 3 που ισχύει).

Π.Κ. 104Α → Κοινωφελής εργασία κατά κανόνα για ποινές έως 2 ετών αν

συναινεί/απουσιάζει ο καταδικασθείς.

Π.Κ. 105B → Έκτιση 3/5 ως όρος και στις ποινές φυλάκισης, 3/5 και 4/5 στις ποινές κάθειρξης.

-“Σκαστά”, δηλαδή πραγματική έκτιση (παρ. 6) τα 2/5 και 16 έτη ως όρος.

-“Σκαστά”, δηλαδή πραγματική έκτιση (παρ. 6) τα 3/5 και 18 έτη ως όρος για ποινές από αδικήματα Π.Κ. 187 (εγκληματική οργάνωση), 187Α (τρομοκρατική οργάνωση και πράξεις), 380 (ληστεία), 299 (ανθρωποκτονία με πρόθεση), 19ου κεφάλαιου Π.Κ. (Άρθρα 336 - 353, βιασμός κλπ) + 1/3 λοιπών ποινών με μέγιστο 20 έτη (για άπαξ ισόβια) και 25 έτη για πλείονα ισόβια. Ελάχιστη έκτιση 17 χρόνων όταν η ποινή είναι \geq ανώτατου ορίου +10.

Π.Κ. 106 → Δυνατότητα μη χορήγησης υφ όρον απόλυσης με κριτήρια διαγωγή, επικινδυνότητα, περιστάσεις. Καταργείται η υποχρέωση ειδικής αιτιολογίας και η ανεπάρκεια αναιτιολόγητης επίκλησης πειθαρχικού παραπτώματος στις απορριπτικές αποφάσεις.

Η αυστηροποίηση των προϋποθέσεων της υφ' όρον απόλυσης έρχεται να προστεθεί στις διαδοχικές νομοθετικές παρεμβάσεις οι οποίες θεσπίστηκαν με τα άρθρα 17 - 25 ν. 4855/2021 και εκπέμπει μήνυμα γενικής χειροτέρευσης των όρων απόλυσης. Και αυτό διότι δεν συγκεκριμενοποιεί κανένα κριτήριο : Αναφέρει μεν την επικινδυνότητα του εγκλήματος και τα ατομικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά του δράστη ως κριτήριο που λαμβάνεται υπόψη, πλην όμως :

α) Η μεν επικινδυνότητα του εγκλήματος έχει κριθεί, αξιολογηθεί και τιμωρηθεί από την επιλογή της εκτιόμενης ποινής που έχει επιβάλει το Δικαστήριο και δεν είναι επιτρεπτό ο σωφρονιστικός νομοθέτης να επεμβαίνει σε αυτήν και ουσιαστικά να την επαυξάνει ή να την αυστηροποιεί.

β) Και αφετέρου τα ατομικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά του δράστη αποτελούν μια αόριστη έννοια σε σχέση με την συγκεκριμένη που προβλέπει το ισχύον άρθρο 106 Π.Κ., σύμφωνα με το οποίο η απόλυση υπό όρο μπορεί να μη χορηγηθεί, αν κριθεί με ειδική αιτιολογία ότι η διαγωγή του καταδικασθέντος κατά την έκτιση της ποινής του καθιστά αναγκαία την συνέχιση της κράτησης του, για να αποτραπεί η τέλεση από αυτόν νέων αξιοποιήσιμων πράξεων. Μόνη η αναιτιολόγητη επίκληση πειθαρχικού παραπτώματος κατά την έκτιση της ποινής δεν αρκεί για την μη χορήγηση της απόλυσης.

Η διάταξη λοιπόν αυτή του ισχύοντος άρθρου 106 Π.Κ, η οποία καθιερώνει ως κανόνα την απόλυση και προϋποθέτει για την εφαρμογή της εξαίρεσης συγκεκριμένα κριτήρια, προφανώς θα αντικατασταθεί, και η αοριστία, δηλαδή η αυθαιρεσία, θα κυριαρχήσει και θα γίνει ο κανόνας.

Π.Κ. 108 → Άρση απόλυσης για καταδίκη σε ποινή φυλάκισης μεγαλύτερη από 1 έτος.

Π.Κ. 265 → Απαγόρευση αναστολής, μετατροπής, ανασταλτικού αποτελέσματος έφεσης για όλα τα αδικήματα του Π.Κ. 265.

Π.Κ. 265Α → Δήμευση περιουσίας για εμπρησμό δάσους από πρόθεση αν είχε σοβαρό αποτέλεσμα.

Π.Κ. 289 → Απάλειψη αδικήματος εμπρησμού δάσους από αμέλεια από το ρυθμιστικό πεδίο της έμπρακτης μετάνοιας.

Ο υπερδιπλασιασμός αν όχι πολλαπλασιασμός των 13.000 κρατουμένων στις Ελληνικές φυλακές βρίσκεται μπροστά μας.

3) ΤΥΠΟΠΟΙΗΣΗ ΝΕΩΝ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ

Π.Κ. 168 → Διατάραξη λειτουργίας υπηρεσίας νοσηλευτικών ιδρυμάτων, τιμωρείται σε περίπτωση που γίνονται φωνασκίες κλπ με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον ένα έτος και σε περίπτωση που τελούνται και βιαιοπραγίες με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή.

Προφανώς οι **κινητοποιήσεις γιατρών και νοσηλευτών** στα δημόσια νοσοκομεία τα τελευταία χρόνια έχουν ενοχλήσει την κυβέρνηση.

Π.Κ. 182 παρ. 1 → Παραβίαση περιορισμών διαμονής, τιμωρείται με φυλάκιση έως 3 έτη (μεταφορά από το ισχύον Π.Κ. 169Α παρ. 2).

Π.Κ. 182 παρ. 2 → Παραβίαση απαγόρευσης επιστροφής αλλοδαπού τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο έτη χωρίς αναστολή, μετατροπή, ανασταλτικό.

Π.Κ. 264 παρ. 3 → Παραβίαση διατάξεων πυροπροστασίας φυλάκιση έως 1 έτος + χρηματική ποινή εφόσον η παράλειψη συνέβαλε ουσιωδώς στη εξάπλωση της πυρκαγιάς.

Το νομοσχέδιο του Υπουργείου Δικαιοσύνης προβλέπει βέβαια αξιόποινο (ήταν πταίσμα πριν την θέσπιση του ν. Π.Κ. - π.Π.Κ. 433) για το αδίκημα της μη συμμόρφωσης των υποχρέων με διατάξεις λήψης μέτρων πυροπροστασίας, όταν η παράλειψη αυτή συμβάλλει ουσιωδώς στην εξάπλωση της πυρκαγιάς με ποινή φυλάκισης μέχρι ένα έτος.

Εδώ είμαστε υποχρεωμένοι να διατυπώσουμε δύο παρατηρήσεις που αποκαλύπτουν την υποκρισία και τις αντιφάσεις των κυβερνητικών εξαγγελιών :

α) Σε αντίθεση με την φιλοσοφία του ν. 4855/2021, ο οποίος μετέτρεψε όλα τα κοινώς επικίνδυνα αδικήματα σε αδικήματα αφηρημένης διακινδύνευσης, που δηλαδή στοιχειοθετούνται χωρίς η αποδιδόμενη πράξη να έχει προκαλέσει συγκεκριμένο αποτέλεσμα, εδώ απαιτείται να επέλθει όχι απλώς συγκεκριμένη διακινδύνευση, αλλά και ποιοτικά σημαντικό αποτέλεσμα, η απειλούμενη παράλειψη δηλαδή να έχει συμβάλει ουσιωδώς στην εξάπλωση της πυρκαγιάς για να είναι αξιόποινη.

β) Και παρά το γεγονός ότι οι πράξεις αυτές, ακόμα και όταν έχουν συμβάλει ουσιωδώς στην εξάπλωση της πυρκαγιάς, έχουν προκαλέσει αποδεδειγμένα τεράστια κοινωνική, οικονομική και περιβαλλοντική ζημιά, η απειλούμενη ποινή μέχρι ενός έτους είναι τουλάχιστον αστεία σε σχέση με τις ποινές που προβλέπονται παραπάνω.

Πρόκειται για μια διάταξη, η οποία σε αντίθεση με τις κακουργηματικές που κυνηγούν ανεμόμυλους, προστατεύει τους πραγματικούς υπεύθυνους των δασικών πυρκαγιών μεταξύ των οποίων μπορεί να είναι Περιφερειάρχες, Δήμαρχοι, ανώτατοι κρατικοί υπάλληλοι κλπ, ιδίως για τις περιπτώσεις μη συντήρησης δασών που προαναφέρθηκαν.

Τους τυποποιεί προνομιούχο αδίκημα στα μέτρα τους και τους χαϊδεύει με την απειλούμενη ποινή.

Π.Κ. 265 (Εμπρησμός σε δάση)

→ **Παρ. 4** : Ποινικοποιούνται οι προπαρασκευαστικές πράξεις - κατοχή εμπρηστικών υλών ή πρόσφορων για φωτιά αντικειμένων με απειλούμενη τιμωρία φυλάκιση τουλάχιστον 3 έτη και χρηματική ποινή και κάθειρξη έως 8 έτη + χρηματική ποινή αν οι πράξεις αυτές τελούνται εντός δάσους κλπ.

→ **Παρ. 5** : Ποινικοποιείται η αποθήκευση εύφλεκτων υλών εντός δάσους με απειλούμενη τιμωρία φυλάκιση + χρηματική ποινή.

Σε περίπτωση εξάπλωσης τουλάχιστον 3 έτη + χρηματική ποινή.

Η ποινικοποίηση με αυστηρές κυρώσεις των προπαρασκευαστικών πράξεων εμπρησμού, δηλαδή κατοχής εμπρηστικών υλών ή αντικειμένων με σκοπό την προετοιμασία διάπραξης εμπρησμού δάσους (ποινή μη αναστελλόμενη ή μετατρεπόμενη) προσθέτει ακόμα ένα βήμα στην κατακρήμνιση της ασφάλειας δικαίου, καθώς ποινικοποιεί απλές προπαρασκευαστικές πράξεις οι οποίες δεν επαρκούν για να συγκροτούν αρχή τέλεσης οποιουδήποτε αδικήματος και είναι κατά πάγια παραδοχή της θεωρίας και της νομολογίας ατιμώρητες και ανοίγει έναν ευρύτατο δρόμο για τεράστιες αστυνομικές σκευωρίες και δικονομικές αυθαιρεσίες.

Ήδη η κατοχή εμπρηστικών υλών (έννοιας αόριστης και προβληματικής, περισσότερο ακόμα και από αυτήν των εκρηκτικών υλών για τις οποίες ο Αρειος Πάγος διεκδικεί με τη νομολογία του πεισματικά ρόλο πραγματογνώμονα) έχει προβλεφθεί στο άρθρο 272 Π.Κ., όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 49 ν. 4855/2021, και τιμωρείται σε βαθμό πλημμελήματος με φυλάκιση τριών έως πέντε ετών ή κακουργήματος ανάλογα με τις περιστάσεις υπό τις οποίες έχει διεξαχθεί.

4) ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΗΣ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ

Π.Κ. 235→ Εμφατική προσθήκη της φράσης “ανεξαρτήτως αξίας”.

Π.Κ. 236→ Εμφατική προσθήκη της φράσης “ανεξαρτήτως αξίας”.

Π.Κ. 237→ Προσθήκη (δ) αποσπασμένων δικαστών ως αντικειμένου δωροδοκίας.

Π.Κ. 290Α→ Προστίθεται περ. ε΄ στο άρθρο.

Η παραβίαση ερυθρού σηματοδότη εντάσσεται στις περιπτώσεις επικίνδυνης οδήγησης. Η τιμωρία της παράβασης κλιμακώνεται ανάλογα με το αποτέλεσμα όπως και οι λοιπές ισχύουσες και για τους λοιπούς τρόπους τέλεσης ποινές και φτάνει μέχρι ισόβια κάθειρξη σε περίπτωση πολλών θανάτων.

Π.Κ. 348Α παρ. 3→ Προσθήκη αξιοποιήσιμου αναπαράστασης παιδικής πορνογραφίας σε πρόσωπο που εμφανίζεται ως ανήλικο.

Άρθρο 25 ν. 1882/1990 -ΧΡΕΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ -

Με περιλαμβανόμενη τροποποίηση προβλέπεται η απόλυση της εξαίρεσης χρηματικών

ποινών, τόκων, προσαυξήσεων και λοιπών επιβαρύνσεων από την αντικειμενική υπόσταση και την αίτηση - πίνακα χρεών.

Εξαιρούνται μόνο τα χρέη του άρθρου 66 ΚΦΔ, τα προερχόμενα δηλαδή από φοροδιαφυγή.

Στην ουσία έχουμε διεύρυνση της αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος και έμμεση - ίσως και πολλαπλάσια - μείωση του ελαχίστου χρηματικού ποσού οφειλών για τη συγκρότηση και κλιμάκωση του αξιόποινου.

Ενώ η ουσιαστική ποινικοποίηση της οφειλής...χρηματικών ποινών, επιβαρύνσεων και προσαυξήσεων συνιστά ιδιότυπη παραβίαση της αρχής no bis in idem. Σκεφθείτε πως θα αντιμετώπιζε ο ποινικός επιστήμονας τη φυλάκιση ως μέσον τιμωρίας για την μη καταβολή της επιβληθείσας από ποινικό δικαστήριο χρηματικής ποινής !

5) ΘΕΣΠΙΣΕΙΣ - ΕΠΑΝΑΦΟΡΕΣ ΑΥΤΕΠΑΓΓΕΛΤΗΣ ΔΙΩΞΗΣ

Π.Κ. 114→ Αυτεπάγγελτη δίωξη για αδικήματα κατά Δημοσίου, Ο.Τ.Α., Ν.Π.Δ.Δ. (επαναφορά)

Π.Κ. 358 → Κακόβουλη Παραβίαση υποχρέωσης διατροφής (Επαναφορά)

Π.Κ. 390 συνδ. με 405→ Απιστία επαναφορά αυτεπάγγελτης δίωξης κατά τραπεζικών που την διαπράττουν (επαναφορά).

Π.Κ. 375 παρ. 2 συνδ. με 381→ Επαναφορά αυτεπάγγελτης δίωξης για υπεξαίρεση άνω των 120.000 €.

Π.Κ. 378 συνδ. με 381→ Αυτεπάγγελτη δίωξη για κάθε μορφή τέλεσης, ακόμα και την όλως ελαφρά και κατάργηση δυνατότητας αποχής το Εισαγγελέα μετά από δήλωση του παθόντος.

Π.Κ. 386 παρ. 1 → Απάτη, καθίσταται αυτεπαγγέλτως διωκόμενο

Π.Κ. 386Α παρ. 1,2 → Απάτη με υπολογιστή, καθίσταται αυτεπαγγέλτως διωκόμενο

Π.Κ. 404 παρ. 2 → τοκογλυφία κατ επάγγελμα, καθίσταται αυτεπαγγέλτως διωκόμενο

Π.Κ. 394 → αποδοχή και διάθεση προϊόντων εγκλήματος ("κλεπταποδοχή"), καθίσταται αυτεπαγγέλτως διωκόμενο

6) ΘΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Στο νομοσχέδιο υπάρχουν και μερικές θετικές διατάξεις. Είναι όλες προϊόν ανταπόκρισης είτε σε σημαντικές κοινωνικές πιέσεις, είτε σε ανάγκη αποσυμφόρησης, ενώ οι περισσότερες είναι ανεπαρκείς:

Π.Κ. 187 παρ. 6 → Δυνατότητα ανασταλτικού αποτελέσματος στην έφεση κατά πλημμεληματικής καταδίκης με υποχρέωση ειδικής αιτιολογίας και περιοριστικών όρων :

Ανεπαρκέστατη διότι προβλέπεται κατ'εξαίρεση και με όρο ειδικής αιτιολογίας και υποχρεωτική επιβολή περιοριστικών όρων, ακόμα και για τις πιο χαμηλές ποινές.

Π.Κ. 302 παρ. 2 → Δυνατότητα απαλλαγής από ποινή του οικείου υπαίτιου του αδικήματος ανθρωποκτονίας από αμέλεια.

Π.Κ. 358 → Επαναφορά αυτεπάγγελτου παραβίασης διατροφής.

Π.Κ. 363 → Ερμηνευτική προσθήκη ότι οι δικαστές δεν είναι τρίτοι (το κάνουν για να αδειάσουν τα δικαστήρια, αλλά δεν το βάζουν στο ΠΚ 362).

Π.Κ. 362 → Καταργείται (;) Η κατάργησή του έχει εξαγγελθεί, αλλά δεν διατυπώνεται σε κανένα κείμενο από όσα δόθηκαν.

Π.Κ. 404 παρ. 2 → τοκογλυφία κατ'επάγγελμα, καθίσταται αυτεπαγγέλτως διωκόμενο, αν και κακούργημα απειλούμενο με κάθειρξη 5-8 ετών παρέμενε κατ'έγκληση διωκόμενο !

Θετικές είναι αν και ελάχιστες και οι τροποποιήσεις στον ν. 3500/2006 περί ενδοοικογενειακής βίας. Οι βασικότερες είναι :

- Ποινικοποίηση ψυχολογικής βίας σε βάρος ανηλίκου - άρθρο 4.
- Άρθρο 5 αύξηση ελάχιστου ορίου χρηματικής ικανοποίησης από 1.000€ σε 2.000€
- Άρθρα 6,7 - Τυποποίηση διακεκριμένης παράνομης βίας - απειλής ενώπιον ανηλίκου - φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους.

Κατά τη γνώμη μου είναι σαφώς αναγκαία η λήψη ουσιαστικών και αυστηρών ποινικών μέτρων αντιμετώπισης της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας, όπως και η κατάργηση της

δυνατότητας ανάκλησης της ποινικής δίωξης βιαστών που καθιστά την πράξη αυτή αντικείμενο συναλλαγής μεταξύ οικονομικά εύπορου θύτη και θύματος.

Αλλά φυσικά δεν αρκεί ως λύση, όπως και παντού, η ποινικοποίηση. Απαιτούνται, πέρα από τις ποινές και κοινωνικές υπηρεσίες για τα θύματα, δηλαδή δομές φιλοξενίας, ψυχολογικής στήριξης και εκτεταμένης νομικής βοήθειας, δηλαδή οικονομικές παροχές που δεν διατίθενται. Συνεπώς, και η εξαγγελία αυτή τίθεται απλώς και μόνο για να ικανοποιήσει το κοινό περί δικαίου αίσθημα από την ραγδαία αύξηση των σεξιστικών και ενδοοικογενειακών και έμφυλων εγκλημάτων, για τα οποία δεν υπάρχει πράγματι αποτελεσματική ούτε αστυνομική, ούτε νομοθετική αντιμετώπιση.

II. ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Όσο αποκρουστικές και αν είναι οι προεκτεθείσες τροποποιήσεις στον Ποινικό Κώδικα, εκείνες που ανοίγουν διάπλατα τον δρόμο για την κατάργηση της δίκαιης δίκης, τις παραπομπές και καταδίκες με συνοπτικές διαδικασίες, την κατάργηση της αμεσότητας, τον ευτελισμό της λαϊκής δικαιοσύνης, την αποψίλωση του δικαιώματος καταφυγής σε ένδικα μέσα, την απαλλαγή εισαγγελικών διατάξεων από την αιτιολόγηση και βέβαια την απροκάλυπτη εισπρακτική σκοπιμότητα που ενισχύει και επιλέξει ταξικά και κοινωνικά ακόμα περισσότερο την κατασταλτική.

1) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ - ΣΥΡΡΙΚΝΩΣΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΓΓΥΗΣΕΩΝ

Κ.Ποιν.Δ. 7,8 → Κατάργηση του Πενταμελούς Εφετείου

Προϊόν της τάσης μείωσης του αριθμού των μελών των δικαστηρίων για λόγους περικοπών.

Κ.Ποιν.Δ. 43 παρ. 1 : Οι «ελεγκτικές αρχές» αναβαθμίζονται σε προανακριτικές.

Δηλαδή οι έρευνες διοικητικών αρχών, συνήθως διεξαγόμενες για τις ανάγκες διοικητικής διερεύνησης, συχνά από πρόσωπα χωρίς νομικές γνώσεις και με ελλιπή πρόβλεψη και τήρηση των δικαιωμάτων των μετέπειτα κατηγορουμένων αναβαθμίζονται σε υποκατάσταση προανακριτικής διαδικασίας, την περίοδο που μάλιστα έχει προβλεφθεί με νόμο η σύσταση δικαστικής αστυνομίας με κύριο έργο τη διεξαγωγή προανάκρισης.

Κ.Ποιν.Δ. 43 παρ. 2 → Καταργείται η εισαγγελική αιτιολόγηση για μη άσκηση ποινικής δίωξης.

Κ.Ποιν.Δ. 43 παρ. 5 → Διεύρυνση αρχειοθέτησης μηνύσεων με συνοπτικές διαδικασίες.

Προφανής η αντίθεση και των δύο ρυθμίσεων στα άρθρα 93 & 3 Σ και 139 Κ.Ποιν.Δ. ενίσχυση του εισαγγελικού αυταρχισμού και και αποστέρηση έννομης και δικαστικής προστασίας των πολιτών που καταφεύγουν σε αυτήν προστασίας.

Κ.Ποιν.Δ. 110 γ και δ, 111 → Το Μονομελές Εφετείο εκδικάζει εφέσεις κατά αποφάσεων Τριμελούς Πλημμελειοδικείου και Πλημμελήματα Προσώπων ιδιάζουσας δωσιδικίας.

Η κατάργηση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων και γενικά η ενίσχυση της αρμοδιότητας του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου και Μονομελούς Εφετείου και όλα τα μονομελή δικαστήρια συνιστούν νομιμοποίηση της δικαστικής αυθαιρεσίας, Η Ν.Δ. συνεχίζει στον δρόμο του ν. 3994/2011, ο οποίος καθιέρωσε για πρώτη φορά τα ...Μονομελή Εφετεία Κακουργημάτων κυρίως για να αντιμετωπίσει τις μνημονιακές ανάγκες περικοπών των δαπανών για μισθοδοσία δικαστών, καθιστώντας την εξαίρεση, τα Μονομελή δηλαδή δικαστήρια, ως κανόνα αφενός στις αστικές δίκες και, δεύτερον, καθιερώνοντας τα για πρώτη φορά στα ποινικά κακουργήματα.

Ήδη τα Μονομελή Πλημμελειοδικεία έχουν όλο και πιο ενισχυμένες αρμοδιότητες, αφού δικάζουν όλα τα αδικήματα που απειλούνται με ποινή φυλάκισης έως τριών ετών (άρθ. 115 ΚΠοινΔ), ενώ τα Μονομελή Εφετεία δικάζουν όλες τις διακεκριμένες κλοπές, ληστείες, ναρκωτικά πλην ισοβίων, δασικά, μετανάστευση κλπ (άρθ. 110 ΚΠοινΔ).

Άρα πόση ακόμα ενίσχυση και γιατί ;

Ακόμα, η πέρα από κάθε δικονομική φαντασία εκδίκαση των εφέσεων κατά αποφάσεων Τριμελούς Εφετείου από άλλο ισομελές και ομοιόβαθμο δικαστήριο, πάλι από Τριμελές Εφετείο που θα συγκροτείται από αρχαιότερους δικαστές συνιστά ουσιαστικά κατάργηση του δεύτερου βαθμού δικαιοδοσίας και της ιεραρχικής κλιμάκωσης των δικαστηρίων που κρίνουν σε δεύτερο βαθμό κατόπιν άσκησης ενδίκων μέσων την υπόθεση.

Μια απόφαση πολυμελούς δικαστηρίου κρίνεται σε δεύτερο βαθμό από ένα μονομελές !!!

Φαιδρότητες τέτοιου είδους είναι αμφίβολο αν είναι ανεκτές από την Ε.Σ.Δ.Α. και το Σύνταγμα.

Πέραν αυτού η επίτευξη της επιτάχυνσης χάρις στην κατάργηση των πολυμελών

δικαστηρίων και τη μεταφορά των αρμοδιοτήτων τους σε μονομελή απαιτεί τη συνδρομή και άλλων προϋποθέσεων :

Αν π.χ. οι υποθέσεις ενός Τριμελούς Εφετείου μοιραστούν σε τρία μονομελή αυτό σημαίνει ότι απαιτούνται άλλες δύο αίθουσες, άλλοι δύο εισαγγελείς και άλλοι δύο γραμματείς.

Αλλά από αυτά δεν υπάρχει τίποτα. Ποιόν κοροϊδεύουν λοιπόν ;

Κ.Ποιν.Δ. 185, 233 → Κατάργηση τοιχοκόλλησης πίνακα πραγματογνωμόνων και διερμηνέων.

Άλλη μία υποβάθμιση της δημοσιότητας των προσώπων που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο σε δίκες. Ενώ άνετα θα μπορούσαν να αναρτώνται στην ιστοσελίδα των δικαστηρίων που διαθέτουν, καθώς και στο Υπουργείου Δικαιοσύνης.

Πλέον οι σχετικές πληροφορίες θα παρέχονται από γραφεία που ο προσερχόμενος θα πρέπει να εκτίθεται, να καταγράφεται και να αιτιολογεί γιατί θέλει να μάθει και μάλλον δεν θα του παρέχονται καν.

Κ.Ποιν.Δ. 215 παρ. 5 → Εξαίρεση αστυνομικών από την κατάθεση στο ακροατήριο

Ικανοποίηση χρόνιου και διακαούς αιτήματος της αστυνομίας, που θέλει να απαλλάσσεται από τη βάσανο των ερωτήσεων έδρας και συνηγόρων, που άπειρες φορές έχει συμβάλει στην αποκάλυψη ψευμάτων, αστυνομικών σκευωριών και στημένων δικογραφιών. Θέλουν δίκες με αδικήματα “δι εκθέσεως βεβαιούμενα” και με μόνα και αναμφισβήτητα ενοχοποιητικά αποδεικτικά στοιχεία τις αρχικές καταθέσεις των αστυνομικών στην αστυνομική προανάκριση.

Προφανής η παραβίαση της αρχής της αμεσότητας της ποινικής δίκης. Και άλλη μια φορά αναδεικνύεται το αίτημα να αφαιρεθεί από την αστυνομία η προανακριτική αρμοδιότητα.

Κ.Ποιν.Δ. 238Α → Εξέταση μαρτύρων και κατηγορουμένων με τεχνολογικά μέσα, χωρίς φυσικά παρουσία ακόμα και στην απολογία κατηγορουμένου, παρά τις αντιρρήσεις του.

Η πρόβλεψη εξέτασης των διαδίκων με τεχνολογικά μέσα συνιστά παραβίαση της αρχής της αμεσότητας της δίκης και του αδιάβλητου της εξέτασης τους.

Η πρόβλεψη παρουσίας γραμματέα (ούτε καν δικαστή) κοντά στον εξεταζόμενο συνιστά όχι μόνο υποβάθμιση της διαδικασίας, αλλά και τεράστια σπατάλη δυνάμεων και ανθρωποωρών που δεν υπάρχουν με δεδομένα τα κενά και τις περικοπές.

Η απαγόρευση φυσικής παρουσίας του κατηγορούμενου στη δίκη συνιστά παραβίαση της αρχής της αμεσότητας, αλλά και του θεμελιώδους υπερασπιστικού του δικαιώματος στην απολογία.

Κ.Ποιν.Δ. 254 παρ. 1 → Επέκταση δυνατότητας ειδικών ανακριτικών πράξεων και για το ΠΚ 211 - πλημμέλημα έως 2 έτη - (προπαρασκευαστικές παραχάραξης).

Οι ειδικές ανακριτικές πράξεις (κύριες είναι η ανακριτική διείδυση, οι καταγραφές τηλεφωνικών συνομιλιών και άλλων δραστηριοτήτων, οι ελεγχόμενες μεταφορές και η άρση του απορρήτου) ήταν αδιανόητες πριν μερικές δεκαετίες γιατί απλά παραβιάζουν στοιχειώδη δικαιώματα. Αρχισαν να εγκαθίστανται στον Κ.Ποιν.Δ. με τον τρομονόμο ν. 1 (ν. 2928/2001) και σιγά σιγά να επεκτείνονται με αιτιολογία την αντιμετώπιση συγκεκριμένων πολύ σοβαρών κακουργημάτων.

Τώρα ανοίγει ο δρόμος για τη γενική τους επέκταση αφού επιτρέπονται για ένα πλημμέλημα ήσσονος σημασίας.

Κ.Ποιν.Δ. 265 παρ. 4 → Κατάσχεση χωρίς φυσική πρόσβαση ανακρίνοντος - περιορισμός σφράγισης στα κατασχόμενα με φυσική πρόσβαση.

Απεριόριστοι κίνδυνοι από τις εξ αποστάσεως κατασχέσεις και ηλεκτρονικές παρεμβάσεις σε προσωπικά δεδομένα χωρίς τήρηση των νομίμων διατυπώσεων έρευνας και κατάσχεσης.

Κ.Ποιν.Δ. 291 παρ. 3 → Κατάργηση υποχρέωσης γραπτής γνώμης Εισαγγελέα για αντικατάσταση προσωρινής κράτησης.

Μία από τις πλέον προκλητικές διατάξεις του νομοσχεδίου : Στο κορυφαίο ζήτημα της προφυλάκισης, ο εισαγγελέας απαλλάσσεται από την υποχρέωση γραπτής αιτιολόγησης.

Προφανής και εδώ η αντίθεση στα άρθρα 93 & 3 Σ και 139 Κ.Ποιν.Δ. ενίσχυση του εισαγγελικού αυταρχισμού και και αποστέρηση έννομης και δικαστικής προστασίας των πολιτών που καταφεύγουν σε αυτήν προστασίας.

Κ.Ποιν.Δ. 309 → Απευθείας κλήση στο Μον ή Τριμ Εφ για αδικήματα ΠΚ 264-298,

374, 380, ακόμα και για όσα προηγήθηκε κατά ΚΠΔ 28 παρ. 2 Ανάκριση Εφέτη.

Η κατάργηση της ενδιάμεσης διαδικασίας των Συμβουλίων για τα κακουργήματα αυτά είναι μια πολλοστή κλιμάκωση στην συνολική σχεδόν κατάργηση της ενδιάμεσης διαδικασίας που έχει επιδράσει διαδοχικά στον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας κυρίως τα τελευταία τριάντα χρόνια, με αποτέλεσμα :

α) Την συμφόρηση των ακροατηρίων από δεκάδες χιλιάδες ποινικές δίκες που, αν είχαν αξιολογηθεί στο στάδιο της ενδιάμεσης διαδικασίας από τα δικαστικά συμβούλια θα είχαν καταλήξει σε απαλλακτικές κρίσεις,

β) Την κατάργηση των δικονομικών εγγυήσεων και δικαιωμάτων των διαδίκων, αφού γενικεύεται η απευθείας παραπομπή στις περισσότερες δίκες και η κατάργηση της αξιολόγησης της δικογραφίας που σχηματίστηκε κατά την προδικασία από τα αρμόδια Δικαστικά Συμβούλια.

Τα παραπάνω επιτείνονται και πολλαπλασιάζονται με την επιχειρούμενη γενίκευση της απευθείας κλήσης στο ακροατήριο για κακουργήματα αντί με βούλευμα. Η υποβάθμιση της ενδιάμεσης διαδικασίας προοιωνίζει την κατάργησή της και καθιστά όλους τους διωκόμενους κατηγορούμενους χωρίς προηγούμενο έλεγχο. Η δε συμβολή της στην επιτάχυνση των δικών είναι όχι απλά μηδενική, αλλά αρνητική, αφού όλες οι υποθέσεις θα παραπέμπονται και τα ακροατήρια θα συμφορούνται.

Αλλά είναι και εντυπωσιακή η επιλεκτικότητα των ποινικών υποθέσεων για τις οποίες προβλέπεται αυτή η fast-track διαδικασία.

Η κυβέρνηση νομίζει ότι με αυτόν τον τρόπο θα καταπραΰνει την λαϊκή οργή για τους εμπρησμούς των δασών, το δυστύχημα στα Τέμπη και όλες τις απίθανες καταστροφές που αντιμετωπίσαμε τους τελευταίους μήνες, που όμως όλες οφείλονται στην προτεραιότητα του κέρδους, τις ιδιωτικοποιήσεις, τις περικοπές για να πληρώνεται το μνημονιακό χρέος. Εξαιτίας αυτών υφίσταται η ελλιπής λειτουργία των κρατικών οργάνων και οι ανεπαρκείς υποδομές αφού δεν επαρκεί η χρηματοδότηση για την αποτροπή των κινδύνων αυτών. Και ο κόσμος τα καταλαβαίνει, δεν μασάει την προπαγάνδα της.

Κ.Ποιν.Δ. 336 → Κλιμάκωση μέτρων δικαστηρίου κατά θορυβούντων και ανυπάκουων δικηγόρων.

Για τους ενοχλητικούς δικηγόρους που η συμπεριφορά τους προκαλεί ...σοβαρή διατάραξη

της συνεδρίασης η προσβλητική συμπεριφορά, το δικαστήριο υποχρεούται να προβεί και σε ποινική και σε πειθαρχική τους αναφορά.

Κ.Ποιν.Δ. 343 → Έμμεση κατάργηση δικαιώματος επιμέρους σχολιασμών.

Αν και δεν τροποποιείται ευθέως το αρμόδιο άρθρο 358, η πρόβλεψη της υποχρέωσης του δικαστηρίου να απαγορεύει κατά κανόνα την άσκηση του δικαιώματος σχολιασμών αμέσως μετά την κατάθεση μάρτυρα ή την ανάγνωση/επισκόπηση εγγράφου δημιουργεί όρους αντινομίας και ερμηνευτικής προτεραιότητας της νέωτερης ρύθμισης.

Πρόκειται και εδώ για υποβάθμιση της ποινικής δίκης, παραβίαση της αρχής της αμεσότητας, υποβάθμιση των συνηγόρων και στέρηση υπερασπιστικών δικαιωμάτων του κατηγορουμένου.

Κ.Ποιν.Δ. 349 → Περιορισμός αναβολών λόγω κωλύματος δικηγόρου σε μία ανά υπόθεση ανεξαρτήτως αριθμού διαδικών.

Ο περιορισμός των αναβολών από κάθε αιτία στην μία (“Δεν χωρεί δεύτερη αναβολή στην ίδια υπόθεση”) είναι η χαρακτηριστική για τον αυταρχισμό της διατύπωση.

Πρόκειται για άλλη μία πολλαπλή προσπάθεια στραγγαλισμού του δικαιώματος στην υπεράσπιση. Έχει επιχειρηθεί ξανά με τους νόμους 4055/2012 – άρθρο 33, αλλά και πρόσφατα με το άρθρο 41 του ν. 4947/2022, το οποίο στραγγαλίζει το σχετικό δικαίωμα, ιδίως σε πολυπρόσωπες δίκες.

Κατ’ αποτέλεσμα, η απόρριψη μιας αναβολής ποινικής υπόθεσης πολύ απλά θα εκτοπίσει από το ωράριο και θα οδηγήσει σε αναβολή λόγω ωραρίου κάποια άλλη που θα δικαζόταν στην θέση της από τα μόνιμα φορτωμένα πινάκια των δικαστηρίων. Συνεπώς δεν συμβάλει συνολικά στην επιτάχυνση των δικών, αν υποθεθεί ότι η επιτάχυνση είναι πανθομολογούμενη αναγκαιότητα, πράγμα συζητήσιμο.

Συνιστά όμως και πολλοστή ένδειξη κοινωνικού μίσους, έλλειψη σεβασμού, περιφρόνηση και εκδίκηση απέναντι στους δικηγόρους, που μόνο για την διάταξη αυτή θα είχαν λόγο να συνεχίσουν επ’ άοριστον την αποχή που πραγματοποιούμε αυτήν την περίοδο για το φορολογικό νομοσχέδιο. Κάθε εξουσία απεχθάνεται την υπερασπιστική δικηγορία γιατί είναι εχθρός της αυθαιρεσίας της. Και η συγκεκριμένη εξουσία ιδίως αυτό τον καιρό το δείχνει με κάθε τρόπο. Θα μας ήθελε...ντελιβεράδες, αλλά δεν θα της κάνουμε τη χάρη !

Η ανάγκη ενίσχυσης των υποδομών της Δικαιοσύνης μπορεί να υπηρετηθεί με

ορθολογικότερη χρήση των εσόδων που αποφέρει κάθε χρόνο στο κράτος, αντί αυτά να σπαταλιώνονται σε άλλες προτεραιότητες.

Όσο για την πρόταση για παράβολο αναβολής 80 έως 200€ ανάλογα με την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου σε περιπτώσεις αναβολών λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων του δικηγόρου θα είχε μια συζητήσιμη αξία εάν προβλεπόταν με αμοιβαιότητα, δηλαδή κάθε δικηγόρος του οποίου η υπόθεση αναβάλλεται ή διακόπτεται λόγω ωραρίου (δηλαδή εξ αιτίας του κράτους που έχει το θράσος να του ζητά παράβολο) να δικαιούται να λαμβάνει το ίδιο ποσό για κάθε μέρα που χάνει. Και τότε να δούμε ποιος θα ήταν κερδισμένος. Αλλά σιγά που το Υπουργείο Δικαιοσύνης θα είχε τέτοια γαλαντομία. Εδώ αφήνει απλήρωτους τους συνηγόρους νομικής βοήθειας και τους διερμηνείς για μήνες και χρόνια !

Κ.Ποιν.Δ. 404 → Πλήρης συρρίκνωση - αφαίρεση αρμοδιοτήτων ενόρκων στο Μ.Ο.Δ. (ελαφρυντικά, παρεπόμενες ποινές, συνολική ποινή, τεκμήριο αρμοδιότητας).

Με τη διάταξη αυτή ουσιαστικά καταργείται η λαϊκή δικαιοσύνη. Αφού έχει αποσιλωθεί με την αφαίρεση των περισσότερων κακουργημάτων από την αρμοδιότητα των Μ.Ο.Δ, τώρα πλέον καταργείται και ο κανόνας του τεκμηρίου αρμοδιότητας του συνόλου της σύνθεσης (Κ.Ποιν. 404 παρ. 1 εδ. Ε ισχύοντος) και αντιστρέφεται ρητά υπέρ των τακτικών δικαστών.

Οι αρμοδιότητες του συνόλου της σύνθεσης περιορίζονται μόνο στην κατηγορία και την κύρια ποινή. Μεταξύ άλλων αφαιρείται από τους ενόρκους η κρίση για τα ελαφρυντικά, τις παρεπόμενες ποινές, τη μετατροπή η αναστολή της ποινής και τη συνολική ποινή συγχώνευσης. Η παρουσία τους στα έδρανα περιορίζεται σε σχεδόν διακοσμητική.

Κ.Ποιν.Δ. 487 → Υποβοήθηση αιτιολόγησης Εισαγγελικής Έφεσης με δυνατότητα συμπλήρωσής της εντός 10 ημερών από καθαρογραφή.

Μονομερής δυνατότητα στον Εισαγγελέα, σε πλήρη αντίθεση με τους άλλους διαδίκους και με προεκτεθείσες ρυθμίσεις πλήρους απαλλαγής του από σύνταξη αιτιολόγησης.

Ενίσχυση λοιπόν της εισαγγελικής παρέμβασης εναντίον αθωωτικών αποφάσεων με παροχή συμπληρωματικής προθεσμίας.

Κ.Ποιν.Δ. 489 → Μεγάλη διεύρυνση εξαίρεσης από δικαίωμα έφεσης.

Υπερδιπλασιασμός των ελαχίστων ορίων εφεσίμων ποινών για αποφάσεις όλων των

δικαστηρίων.

Πλέον θα υπόκεινται σε δικαίωμα έφεσης μόνο :

- Οι καταδικαστικές αποφάσεις του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου που επιβάλλουν ποινή φυλάκισης πέντε μηνών και άνω (αντί δύο μηνών και άνω που ισχύει) ή χρηματική ποινή 5.000 € και άνω (αντί 2.000 € που ισχύει).

- Οι καταδικαστικές αποφάσεις του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου και του Τριμελούς Εφετείου για πλημμελήματα προσώπων ιδιαιζούσης δωσιδικίας που επιβάλλουν ποινή φυλάκισης οκτώ μηνών και άνω (αντί τεσσάρων μηνών και άνω που ισχύει) ή χρηματική ποινή 8.000 € και άνω (αντί 3.000 € που ισχύει).

- Οι καταδικαστικές αποφάσεις του Μονομελούς Εφετείου, Τριμελούς Εφετείου και Μ.Ο.Δ. που επιβάλλουν ποινή τριών ετών και άνω (αντί δύο ετών και άνω που ισχύει) για κακούργημα ή δύο ετών και άνω (αντί ενός και άνω που ισχύει) για πλημέλημα.

Πρόκειται για έμμεση ανεπίτρεπτη απαγόρευση του υπερσυνταγματικού δικαιώματος πρόσβασης σε δεύτερο βαθμό δικαιοδοτικής κρίσης.

Κ.Ποιν.Δ. 497 → Απαγόρευση ανασταλτικής δύναμης καταδίκης στην διάρκεια της αναστολής άλλης ποινής.

Παρέχεται η δυνατότητα άρσης της αναστολής σε περίπτωση καταδίκης ακόμα και σε ποινή τριών μηνών, ενώ γίνεται υποχρεωτική σε περίπτωση ποινής άνω του ενός έτους.

2) ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΩΝ

Η εισπρακτική σκοπιμότητα του νομοσχεδίου αποτελεί επάξια συναγωνιζόμενη με την κατασταλτική κύρια πλευρά του και διαλύει κάθε αυταπάτη για τον παλλαϊκό χαρακτήρα της έννομης προστασίας. Η ποινική καταστολή και η έννομη προστασία μετατρέπονται σε προσοδοφόρα πηγή εσόδων για το κράτος χωρίς καν ανταποδοτικότητα αφού η υπέρογκη αύξηση του κόστους σε όλα εκτός του ότι απαγορεύει την πρόσβαση των οικονομικά αδύνατων στην έννομη προστασία συνδυάζεται με την πολύτροπη μείωση του κόστους λειτουργίας της με τον περιορισμό των πολυμελών συνθέσεων που αναφέρθηκε παραπάνω.

Τα εξωφρενικά έξοδα θα οδηγήσουν σε μακρόχρονες εκκρεμότητες, κατασχέσεις και φυλακίσεις και εν τέλει σε αναπαραγωγή της εγκληματικότητας εξαιτίας της δυσανάλογης

οικονομικής πίεσης της “δικαιοσύνης” – εισπρακτικού μηχανισμού. Ενώ στην καλύτερη περίπτωση θα οδηγήσουν σε στρατιές καταναγκαστικής (“κοινοφελούς”) εργασίας πολλές εκατοντάδες χιλιάδες υπόχρεους.

Η προοπτική της “Δικαιοσύνης” από λίγους για λίγους είναι μπροστά μας :

ΟΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΩΝ

Π.Κ. 80Α → Μετατροπή ποινής από 10-100€ και διπλασιασμός ελαχίστου ορίου ήταν από 5 € (π.ΠΚ 82 παρ. 2).

Θυμίζουμε ότι τα ποσά αυτά είναι ονομαστικά. Προσαυξάνονται με διάφορες υπέρ τρίτων επιβαρύνσεις κατά 110%.

Κ.Ποιν.Δ. 17 → Αίτηση εξαίρεσης δικαστή - παράβολο 100€ από 40€ που ήταν πριν καταργηθεί.

Κ.Ποιν.Δ. 51 παρ. 1Α → Παράβολο 100€ για μήνυση - απαράδεκτη η άσκηση προσφυγής κατά απορριπτικής διάταξης για μήνυση που κατατέθηκε χωρίς παράβολο (καίτοι επιτρέπεται για ενδοοικογενειακή βία, παθόντες δημοσίους υπαλλήλους : διάβαζε αστυνομικούς, νομική βοήθεια).

Το παράβολο για υποβολή μήνυσης είχε καταργηθεί και είχε απομείνει μόνο το παράβολο για παράσταση υποστήριξης κατηγορίας 40 €.

Κ.Ποιν.Δ. 52 → Παράβολο προσφυγής κατά απορριπτικής Διάταξης μήνυσης 350€ από 250€.

Κ.Ποιν.Δ. 322→ Παράβολο προσφυγής στο Τριμ Πλημ κατά απευθείας κλήσης 350€ από 250€

Η έννομη προστασία και η επίκληση του δεύτερου βαθμού της, είτε πρόκειται για μήνυση που απορρίπτεται, είτε για απευθείας κλήση που προσβάλλεται, στοιχίζει πλέον πολύ ακριβά.

Κ.Ποιν.Δ. 349→ Περιορισμός αναβολών σε μία - παράβολα

Σαν να μην τους φτάνει ο παράλογος περιορισμός σε μια των δυνατοτήτων αναβολής μιας υπόθεσης, όταν η έστω και μια αναβολή οφείλεται σε κώλυμα συνηγόρου, πληρώνεται ως

εξής :

Για αποφάσεις Μονομελούς Πλημμελειοδικείου 80 €,

Για αποφάσεις Τριμελούς Πλημμελειοδικείου 120 €,

Για αποφάσεις Μ.Ο.Δ., Μ.Ο.Ε. και Εφετείων 200 €.

Ο σεβασμός στους δικηγόρους εγκαταλείπεται και διαμορφώνεται άλλη μια εστία διενέξεων μεταξύ αυτών και των εντολών τους σχετικά με την πληρωμή των παραπάνω ποσών.

Αυτό το έκτρωμα θα έχει ως αποτέλεσμα την παραπέρα υποβάθμιση της μαχόμενης και υπερασπιστικής δικηγορίας και την ενίσχυση του θεσμικού διαδρομισμού ως υπερασπιστικής καρικατούρας.

Κ.Ποιν.Δ. 577, 578, 580 → Εξωφρενικός καθορισμός δικαστικών εξόδων

Για αποφάσεις Μονομελούς Πλημμελειοδικείου 200 - 400 €,

Για αποφάσεις Τριμελούς Πλημμελειοδικείου 600 - 1500 €,

Για αποφάσεις Μ.Ο.Δ. 1.600 - 3.000 €,

Για αποφάσεις Μονομελούς Εφετείου 800 - 2.000 €,

Για αποφάσεις Τριμελούς Εφετείου 1.200 - 3.000 €,

Για αποφάσεις Μ.Ο.Ε. 2.000 - 4.000 €.

Ακόμα και τα ελάχιστα ποσά των παραπάνω ορίων υπερβαίνουν το διπλάσιο αυτών που ισχύουν και επιβάλλονται σήμερα.

Ενώ δεν μπορεί να μείνει ασχολίαστη η αντικατάσταση στο άρθρο 580 Κ.Ποιν.Δ. της λέξης “πεισθεί” που αφορά το δικαστήριο που καλείται να επιβάλλει έξοδα από τη λέξη “κρίνει”. Το άρθρο αυτό επιβάλλει στον μηνυτή το διπλάσιο των παραπάνω δικαστικών εξόδων. Ο επίδοξος νομοθέτης θέλει πάση θυσία επιβολή εξόδων ακόμα και όταν ο αρμόδιος να τα επιβάλλει δεν έχει πεισθεί, αλλά απλώς ...κρίνει !

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΚΡΙΚΟΙ ΤΗΣ ΒΑΡΙΑΣ ΑΛΥΣΙΔΑΣ

Όσο και αν από μόνη της η επιχειρούμενη τροποποίηση αποτελεί «μια κατηγορία μόνη της» πρέπει να συνεκτιμηθεί με τη συνολικότερη νομοθετική εξέλιξη στο ουσιαστικό και δικονομικό ποινικό δίκαιο των τελευταίων ετών, που αποδομεί συστηματικά τις δικονομικές εγγυήσεις, αυστηροποιεί διαδοχικά τις ποινές και τις αποφυλακίσεις και οικοδομεί ένα όλο και περισσότερο αυταρχικό κράτος.

Το κρίνω αναγκαίο για να συνειδητοποιήσουμε αφενός ότι η επιρροή του στον περιορισμό της εγκληματικότητας είναι μηδαμινή, πράγμα που προοιωνίζει με κάποια σιγουριά και την απόδοση του τωρινού νομοσχεδίου και αφετέρου ότι σε τέσσερα χρόνια έχει σχεδόν γκρεμισθεί ένα μεγάλο μέρος του αποθέματος ρυθμίσεων δίκαιης δίκης και αναλογικότητας ποινών, ενώ οι κώδικες έχουν παραδοθεί στον λαϊκισμό, την εκάστοτε κυβερνητική σκοπιμότητα, την οπιαθοδρόμηση, την πολυνομία και ανασφάλεια δικαίου και εν τέλει το νομικό ευτελισμό.

Ας τους δούμε συνοπτικά με χρονική σειρά :

1) Το Νοέμβριο 2019 με το ν. 4637/2019 (ΦΕΚ Α΄180/18.11.2019), προχώρησε στην πρώτη σαρωτική τροποποίηση προς το αυστηρότερο διατάξεων του νέου Ποινικού Κώδικα και Κώδικα Ποινικής Δικονομίας που είχαν τεθεί σε ισχύ από 01.07.2019 (νόμος 4619/2019 και νόμος 4620/2019 αντίστοιχα). Αύξησε ποινές, όρια υφ' όρον απόλυσης και αυστηροποίησε διατάξεις.

Ανάμεσα στις διατάξεις που τροποποιήθηκαν, φυσικά προς το αυστηρότερο, (άρθρο 3) είναι εκείνες του άρθ. 168 ΠΚ (Παράνομη είσοδος ή παραμονή σε δημόσια υπηρεσία), ΠΚ169Α (Παραβίαση δικαστικής απόφασης), ΠΚ 187 περί εγκληματικής οργάνωσης (τιμωρία στρατολόγησης), ΠΚ 187 παρ. 4 (ποινικοποίηση αξιόποινων πράξεων παρόντος άρθρου ακόμα και αν τελέστηκαν στην αλλοδαπή και δεν αποτελούν αξιόποινες πράξεις κατά τους νόμους της χώρας στην οποία τελέστηκαν), και φυσικά το ΠΚ 187Α παρ. 1, στο οποίο προστέθηκαν ως βασικά εγκλήματά του, εκτός από τα κακουργήματα, και οποιοδήποτε έγκλημα (πλημμέλημα) γενικής διακινδύνευσης ή έγκλημα κατά της δημόσιας τάξης, π.χ. διατάραξη κοινής ειρήνης σε συναθροίσεις. Ακόμα, προβλέφθηκε τιμωρία όποιου εκπαιδεύει άλλον σε όπλα, εκρηκτικά και επικίνδυνες ουσίες με τρομοκρατικό σκοπό και όποιου προκαλεί δημόσια με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσω του διαδικτύου την τέλεση τρομοκρατικής πράξης, εκθέτοντας σε κίνδυνο την δημόσια τάξη. Με τον ίδιο νόμο ποινικοποιήθηκαν τα ταξίδια για την πραγμάτωση τρομοκρατικών σκοπών, οργάνωσης ή μεμονωμένου

τρομοκράτη, αυστηροποιήθηκαν οι ποινές και διευρύνθηκαν τα υποκείμενα των αξιόποινων πράξεων. Επίσης, ο ν. 4637/2019 επανέφερε τις διακεκριμένες κλοπές (ΠΚ 374) ως κακούργημα και αυστηροποίησε και πάλι τα αδικήματα της κατοχής εκρηκτικών, διατάραξης ασφάλειας συγκοινωνιών και καθιέρωσε την αυτεπάγγελτη δίωξη σωματικών βλαβών κατά υπαλλήλων πλειστηριασμού, διευρύνοντας τα όρια του ιδιωνύμου που είχε καθιερώσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Ενώ, ανάμεσα στα άλλα, κατάργησε ξανά την αναστολή της παραγραφής για τις ποινικές υποθέσεις που φθάνουν μετά τη λήξη της στον Άρειο Πάγο, αφού επανέφερε την απαίτηση ενός βασίμου λόγου αναίρεσης για να απαγγελθεί η παραγραφή.

2) Ακολούθησε ο νόμος 4689/2020 (ΦΕΚ Α΄ 103/27.05.2020), όπου εν μέσω γύψου του οποίο προσπαθούσε να επιβάλει στην κοινωνία επικαλούμενη τα μέτρα της πανδημίας, προχωρούσε και πάλι σε εκτεταμένες παρεμβάσεις (άρθρα 32- 35) για τα λεγόμενα «τρομοκρατικά αδικήματα», διευρύνοντας την βάση τους, ποινικοποιώντας ταξίδια, επιβαρύνοντας με διακεκριμένες τρομοκρατικές περιστάσεις αδικήματα όπως διακεκριμένες κλοπές, εκβιάσεις, πλαστογραφίες, διευρύνοντας τα υποκείμενα του αξιοποίνου των πράξεων του Π.Κ. 187Α και παρέχοντας στην ΔΑΕΕΒ (“Αντιτρομοκρατική”) την δυνατότητα πρόσβασης σε κάθε είδους πληροφορία στην Ελλάδα και στο εξωτερικό για τρομοκράτες. Ενώ με το άρθρο 40 (στήριξη και προστασία των θυμάτων της τρομοκρατίας) προέβλεψε σχετικές παροχές στα θύματα πράξεων του άρθρου 187Α ΠΚ («Οι υπηρεσίες στήριξης προβλέπονται δωρεάν, εμπιστευτικές και είναι εύκολα προσβάσιμες από όλα τα θύματα της τρομοκρατίας»). Για πολλοστή φορά θα θυμίσουμε ότι η ευνοϊκή μεταχείριση της Χρυσής Αυγής, η οποία δεν διώχθηκε ποτέ με το άρθρο 187Α ΠΚ, εκτός της μονομέρειας για την αποκλειστική του εφαρμογή στο “αριστερό άκρο” του πολιτικού χάρτη στερεί από τα θύματα της την δυνατότητα πρόσβασης στις παραπάνω παροχές.

3) Με το ν. 4855/2021 (ΦΕΚ 215/Α/12-11-2021) επιχειρήθηκε ξανά μια εκτεταμένη και αναβαθμισμένη επιδρομή στους Ποινικούς Κώδικες και Κώδικες Ποινικής Δικονομίας, με αφορμή τις πυρκαγιές στην Εύβοια και αλλού και σκοπό την αυστηροποίηση των ποινών για εμπρησμούς, αθρόα μεταβολή εγκλημάτων βλάβης ή συγκεκριμένης διακινδύνευσης σε εγκλήματα αφηρημένης διακινδύνευσης, αλλαγή προς όφελος των βιαστών σε σχετική διάταξη (αντικατάσταση του ρήματος επιχειρεί με το ρήμα τελεί), επαναφορά της αόριστης επιβαρυντικής περίπτωσης της «ιδιαίτερα μεγάλης αξίας», σκλήρυνση «κινηματικών» αδικημάτων, και ιδίως των ΠΚ 168 (διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας) και ΠΚ 191 **(διασπορά ψευδών ειδήσεων) στο οποίο υπήρξε εκτεταμένη και πολλαπλή αναβάθμιση σε βάρος της ελευθερίας έκφρασης** και τύπου, διεύρυνση της δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου 285 ΠΚ περί παραβίασης μέτρων για την πρόληψη ασθενειών και,

μεταξύ άλλων, εξαίρεση των διατάξεων κατοχύρωσης των **δικαιωμάτων των κατηγορουμένων** κατά την λήψη και επεξεργασία **DNA για αδικήματα που διώκονται με την αυτόφωρη διαδικασία**. Έχω και εκεί αναφερθεί αναλυτικά με σημείωμα μου (11/10/2021: «Τροποποιήσεις Π.Κ. και Κ.Π.Δ.: Αποπροσανατολισμός, οπισθοδρόμηση και πολιτικές σκοπιμότητες»).

Μ' ένα άλλο κείμενο, υπό τον τίτλο **«Αποχαιρετώντας το 2021: Απολογισμός και προοπτικές στον αγώνα για δικαιώματα και ελευθερίες»**, αναφέρομαι συνολικά στην χρονιά αυτή και στα σημαντικά κινηματικά και θεσμικά γεγονότα του 2021.

4) Ο ν. 4908/2022 (ΦΕΚ 52/A/11-03-2022), άρθρο 72, με τον οποίο επωφελούμενη αυτήν την φορά από την αποτρόπαια δολοφονία του Άλκη Καμπανού στην Θεσσαλονίκη, **κατάργησε την δυνατότητα μετατροπής, αναστολής και ανασταλτικού αποτελέσματος της έφεσης** σε περιπτώσεις καταδίκης για αξιόποινες πράξεις του **άρθρου 187 ΠΚ**, ακόμα κι αν αυτές έχουν **πλημμεληματικό χαρακτήρα**. Ας σημειωθεί ότι στην ρύθμιση αυτή έχουν εκφράσει την πλήρη αντίθεση τους όλοι οι νομικοί και δικηγορικοί φορείς παρά την αφόρητα συντηρητική και καθεστωτική αντίληψη και συμπεριφορά των ηγεσιών τους, ενώ οι δικηγόροι όλης της χώρας πραγματοποιούν **“στοχευμένη αποχή”**, διαδοχικά παρατεινόμενη τουλάχιστον μέχρι 31.12.2023, απ' όλα τα δικαστήρια που δικάζονταν σε 1ο βαθμό υποθέσεις του ΠΚ 187.

5) Ο ν. 4937/2022 (ΦΕΚ Α 106/02.06.2022, «Ψηφιοποίηση των διαδικασιών επιδόσεων εγγράφων και αποδέσμευση της Ελληνικής Αστυνομίας κλπ»), με τον οποίο η κυβέρνηση επιχείρησε να κεφαλαιοποιήσει την διάλυση των δικαστικών και εισαγγελικών υπηρεσιών, που εδώ και χρόνια υπολειτουργούν εξαιτίας της έλλειψης προσλήψεων, της διατήρησης εκατοντάδων οργανικών κενών και της πλήρους αδυναμίας εξυπηρέτησης του πολίτη, καθιερώνοντας συλλήβδην τις ψηφιακές επιδόσεις, αντί της επίδοσης εγγράφων με δικαστικό επιμελητή, όπως προβλεπόταν στην Ποινική Δικονομία.

Ήταν μάλιστα τόση η βιασύνη της να τα πραγματοποιήσει άμεσα και να απαλλάξει (άρθρο 22) την ΕΛ.ΑΣ. από την υποχρέωση κοινοποίησης εγγράφων, βεβαιώσεων γνησίου υπογραφής, επικύρωσης αντιγράφων κλπ (Για να κάνει τι άραγε, στον χρόνο που θα “απελευθερωθεί”; Για να δέρνει τον κόσμο στις διαδηλώσεις ή για να μεριμνά για την φύλαξη υψηλών προσώπων;), ώστε αμέσως δημιουργήθηκε **πρόβλημα στις φυλακές**, που η θεώρηση του γνησίου της υπογραφής των κρατουμένων δεν μπορεί να γίνει από άλλους υπαλλήλους, πλην αστυνομικών, με αποτέλεσμα να καταστήσει **αδύνατη την εξουσιοδότηση των δικηγόρων και την διεξαγωγή δικών** και την άσκηση δικαιωμάτων

των δηκατηγορουμένων, αφού δεν υπήρξε σχετική πρόβλεψη, εξαιτίας της σπουδής με την οποία και αυτό το νομοσχέδιο προωθήθηκε.

Με τον ίδιο νόμο η κυβέρνηση (άρθρο 29) προέβλεψε επιλεκτικά την **μεταγωγή σε αγροτικές φυλακές** όσων έχουν καταδικαστεί για εγκληματική οργάνωση πλην ισόβιας κάθειρξης, άρα δηλαδή και πάλι πρόκειται για φωτογραφική διάταξη για όλα τα καταδικασμένα, πλην Ρουπακιά, **μέλη της Χρυσής Αυγής** (ήδη πολλοί έχουν μεταχθεί και πριν το νόμο και έχουν αποφυλακισθεί), ενώ όπως είναι γνωστό είχε αρνηθεί την εφαρμογή του δικού της νόμου στον Δημήτρη Κουφοντίνα και σε άλλους κρατούμενους.

6) Ο ν. 4938/2022 - ΦΕΚ 109/Α/6-6-2022 “Οργανισμός των Δικαστηρίων”, άλλο ένα θεσμικό νομοθέτημα που προβλήθηκε με τις περγαμηνές της μεταρρύθμισης, αλλά συνάντησε τις αντιδράσεις δικαστικών, εισαγγελέων, δικηγόρων και πολιτών, κυρίως διότι παρέχει τη δυνατότητα (άρθρο 2) σύμπτυξης των δικαστικών υπηρεσιών (“δικαστικός Καλλικράτης”), δίνοντας τη δυνατότητα κατάργησης Ειρηνοδικείων και Πρωτοδικείων ολόκληρων Νομών, πράγμα το οποίο εκ των πραγμάτων θα οδηγήσει σε ακόμα περισσότερη καθυστέρηση και αύξηση του κόστους πρόσβασης στη δικαιοσύνη, συγκέντρωση δικηγορικής ύλης στα δικηγορικά γραφεία των πόλων που θα εξακολουθήσουν να βρίσκονται δικαστήρια, αδυναμία πρόσβασης δικαιοσύνης για τους φτωχούς και αφανισμός των δικηγορικών γραφείων των άλλων περιοχών.

Ο νόμος προβλέπει και τη δυνατότητα λειτουργίας δικαστηρίων με τηλεματική (άρθρο 2), δηλαδή εξ αποστάσεως και διαδικτυακά, πράγμα που καταργεί την αρχή της αμεσότητας της δίκης.

Αξιοσημείωτη είναι ακόμα η επιμονή στη διατύπωση ως κριτηρίων αξιολόγησης (άρθρο 102) κάθε δικαστή από την επιθεώρηση της στάσης του σε αιτήματα αναβολών (!!!) και της έκφρασης διαφορετικών νομικών απόψεων από αυτές του Αρείου Πάγου (η ποιότητα του έργου του δικαστή κρίνεται από την τυχόν μετέπειτα αναίρεση αποφάσεών του). Στέκομαι εδώ για να τονίσω την υποκρισία του νομοθετικού πλαισίου κρίσης των δικαστών σε σχέση με το δήθεν δικαιωματικό - κεντρικό σύστημα του ποινικού δικαίου: παρά την πολλαπλή διατύπωση του τεκμηρίου αθωότητας **κανείς δικαστής δεν προβλέπεται να κρίνεται για την αυστηρότητα των αποφάσεών του** (πχ άδικες προφυλακίσεις, υπερβολικές διώξεις, δυσανάλογες ποινές), αλλά για αναβολές και για μη συμμόρφωση στον Άρειο Πάγο. Και κανείς δεν έχει δεχθεί δυσμενή υπηρεσιακή συμπεριφορά η και κριτική από Μ.Μ.Ε. για τέτοιους λόγους. Μόνο όσοι αθώνουν ή δεν προφυλακίζουν ή αναβάλλουν βρίσκονται πάντα στο στόχαστρο. Μόνο οι επιεικείς δικαστικές κρίσεις ενοχοποιούνται, ποτέ οι

αυστηρές.

Αξιοσημείωτο ακόμα στον ίδιο νόμο το γεγονός ότι παρά τον λαϊκισμό (βλ. και παρακάτω) περί τις ανάγκες επιτάχυνσης στην απονομή δικαιοσύνης, **ο χρόνος των δικαστικών διακοπών** (άρθρο 12) εξακολουθεί να αρχίζει την 1η Ιουλίου και να ολοκληρώνεται στις 15 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους πλέον 15 ημερών το Πάσχα και 15 τα Χριστούγεννα.

Δηλαδή τα δικαστήρια λειτουργούν 8,5 μήνες τον χρόνο (το πώς λειτουργούν και αυτούς βλ. παρακάτω), αλλά για την καθυστέρηση απονομής της δικαιοσύνης φταίνε....οι αναβολές!

7) Ο επόμενος νόμος 4947/2022 - ΦΕΚ 124/Α/23-6-2022 επιφύλασσε ακόμα περισσότερες εκπλήξεις, όπως σαρωτικές αλλαγές στη νομοθεσία για την εκτέλεση του **ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης**, αφού περιορίζονται σημαντικά οι περιπτώσεις απαγόρευσης εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και αντίστοιχα, τα δικαιώματα των εκζητούμενων. Σοβαρότατες εγγυήσεις ασφάλειας δικαίου που αποτελούσαν λόγους απαγόρευσης εκτέλεσης (παραγραφή, πολιτικές διώξεις, ημεδαπή αρμοδιότητα, τέλεση στην ημεδαπή, εκτέλεση στην ημεδαπή) καταργούνται και **υποβιβάστηκαν σε απλή δυνατότητα** του δικαστηρίου.

Δεν θα μπορούσε φυσικά να λείπει από αυτήν την τροποποίηση και το άρθρο 187Α Π.Κ., στο οποίο περιλήφθηκε και η **ποινικοποίηση της υποκίνησης** άλλου σε τέλεση ή συμβολή στην τέλεση ορισμένης τρομοκρατικής πράξης ανεξαρτήτως αποτελέσματος διαβαθμιζόμενη ανάλογα με τον χαρακτήρα της προς υποκίνηση πράξης σε πλημμέλημα ή κακούργημα. Στη δημόσια απειλή για τέλεση τρομοκρατικής πράξης προστέθηκε και η **ιδιωτική απειλή μέσω του διαδικτύου**, ενώ η δημόσια υποκίνηση λαμβάνεται από τον νομοθέτη ως τόσο μεγάλη απειλή, ώστε να διαθέτει σελίδες ολόκληρες για την οργάνωση της διαδικασίας απενεργοποίησης της ιστοσελίδας που φιλοξενεί τέτοια κείμενα κλπ.

Για το άρθρο 187Α Π.Κ. και τις περιπέτειές του (και κύρια τις περιπέτειες αυτών που θα το υποστούν) ιδίως (αλλά όχι μόνο) από αυτή την κυβέρνηση αξίζει τον κόπο μια αυτοτελής ανάπτυξη σε επόμενο κείμενο.

Αξιοσημείωτη και η τροποποίηση (άρθρο 39) του άρθρου 51§3 Κ.Ποιν.Δ., με την οποία **υποβαθμίζεται η υποχρέωση αιτιολόγησης** των απορριπτικών εισαγγελικών διατάξεων για μηνύσεις πολιτών (αρκεί πλέον συνοπτική και όχι πλήρης αιτιολογία). Δεδομένου ότι οι απορριπτικές διατάξεις συνιστούν οριστική δικαιοδοτική κρίση, η νομοθετική απαλλαγή του συντάκτη τους από την υποχρέωση πλήρους αιτιολόγησης είναι αντίθετη σε σωρεία άλλων

διατάξεων (πχ 139 Κ.Ποιν.Δ), αλλά και εμφανώς αντισυνταγματική (άρθρο 93Σ).

Αλλά η διάταξη που προκάλεσε εύλογα τη μεγαλύτερη συζήτηση και αντίδραση ήταν η **διάταξη για τις αναβολές των δικών** (άρθρο 41 τροποποίηση άρθρου 349 Κ.Ποιν.Δ.), στην οποία εν τέλει ψηφίσθηκε ο περιορισμός των δυνατοτήτων αναβολής με αίτημα του κατηγορουμένου σε μία (χωρίς να διευκρινίζεται τι συμβαίνει αν οι κατηγορούμενοι μιάς δίκης είναι περισσότεροι), ενώ μετά από αντιδράσεις επανέφερε τη δυνατότητα πιστοποίησης του προβλήματος υγείας και από ιδιώτη.

Η νομοθετική υπερδραστηριότητα φάνηκε να εξαντλείται στην προοπτική των πρώων εκλογών μετά το καλοκαίρι 2022, αλλά η ανάδειξη του σκανδάλου των υποκλοπών υποχρέωσε την κυβέρνηση σε άλλα σχέδια. Επανήλθε το φθινόπωρο στο νομοθετικό της οίστρο και συνέχισε να καταργεί δικαιώματα και ελευθερίες:

8) Η παραμόρφωση του Σωφρονιστικού Κώδικα με το **ν. 4985/2022**, του οποίου τα άρθρα 50 και επόμενα τροποποιούν προς το χειρότερο το καθεστώς της υφ' όρον απόλυσης, λήψης τακτικών αδειών και αδειών λόγω σπουδών των κρατούμενων, με αποκορύφωμα την ανεπανάληπτη εκείνη διάταξη η οποία παρέχει το δικαίωμα άδειας στους πολυϊσοβίτες για πρώτη φορά μετά την πραγματική έκτιση 22 ετών από τη φυλάκιση τους. Επιβάλλει δηλαδή μια δεύτερη ποινή μέσα στη φυλακή ισόβιου αποκλεισμού από οποιαδήποτε πρόσκαιρη έξοδο και επικοινωνία του κρατουμένου με το υπόλοιπο περιβάλλον. Και βέβαια εφαρμόστηκε αναδρομικά κόβοντας τις άδειες από κρατούμενους που τις έπαιρναν για χρόνια χωρίς να παραβιάζουν τους όρους τους. Δεν χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κάποιος ότι πρόκειται για μια φωτογραφική διάταξη η οποία, υπό το κράτος του λαϊκισμού που συστηματικά ΜΜΕ, κυβέρνηση, συνδικαλιστές της Αστυνομίας και αντίστοιχα επιτελεία διαρκώς καλλιεργούν (συχνά και με ευθύνη συγγενικών προσώπων θυμάτων ανθρωποκτονιών που οι πονεμένες δηλώσεις τους αξιοποιούνται κατάλληλα) και αποσκοπεί στην εκδίκηση των εναπομεινάντων κρατουμένων για την υπόθεση 17N, απέναντι στους οποίους η οικογένεια Μητσοτάκη λειτουργεί με όρους βεντέτας, όπως την προηγούμενη χρονιά ανέδειξε και στην υπόθεση Κουφοντίνα με την παραβίαση του ίδιου του δικού της νόμου για τις μεταγωγές.

Ας σημειωθεί με την ευκαιρία ότι λίγες μέρες πριν τελειώσει το 2022 εκδόθηκε η απόφαση 4/2022 του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου, το οποίο ξεμπρόστιασε την δήθεν σύγκρουση αρμοδιοτήτων μεταξύ των ποινικών και διοικητικών δικαστηρίων (τα τελευταία τα είχαν υποδείξει διάφορα κυβερνητικά παπαγαλάκια με σκοπό τον αποπροσανατολισμό και την σύγχυση της κοινής γνώμης) και δικαίωσε απόλυτα τους υπερασπιστές και τους

συμπαραστάτες του Δημήτρη Κουφοντίνα όσον αφορά τη νομιμότητα του αιτήματος του.

Στη θέσπιση φυσικά του **ν. 4985/2022** συνέτειναν και ωμές παρεμβάσεις παραγόντων εξουσίας στον τρόπο απονομής της δικαιοσύνης, π.χ. τα tweet του Δημάρχου Αθήνας με τα οποία ζητούσε εξηγήσεις από τους δικαστές που έδωσαν άδεια στον Δ. Γιωτόπουλο για πρώτη φορά μετά από είκοσι χρόνια από τον εγκλεισμό του στις φυλακές, μια παρέμβαση όμως που δεν στηλιτεύθηκε από την Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, ούτε από άλλους αντίστοιχους θεσμικούς φορείς, που λίγες μόλις μέρες πριν είχαν χαλάσει τον κόσμο εναντίον των αντιδράσεων για την αποφυλάκιση Λιγνάδη.

9) Ακολούθησε το άρθρο **44 του ν. 4995/2022**, το οποίο, τροποποιώντας αντίστοιχα τη νομοθεσία για τα ποινικά μητρώα (άρθρο 569 ΚΠοινΔ) προέβλεψε την **εγγραφή ακόμα και διώξεων χωρίς καταδίκες** για ορισμένες κατηγορίες αδικημάτων στους κατόχους τους, στιγματίζοντας τους για πάντα και καταργώντας αποκάλυπτα το τεκμήριο αθωότητας, παρά την διακηρυκτική του πρόβλεψη στο νέο Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

.....

Μετά από όλα αυτά έρχεται το σημερινό νομοσχέδιο.

Το δημοκρατικό κίνημα, νομικών και μη, επωμίζεται άλλο ένα βαρύ φορτίο μπροστά του, όπως είναι η αποτροπή ψήφισης και αυτής της δήθεν μεταρρύθμισης. Και αυτό επαυξάνεται από το γεγονός ότι, ιδίως μετά τις τελευταίες βουλευτικές (όχι πάντως και τις δημοτικές) εκλογές, την αποσύνθεση του ΣΥΡΙΖΑ και την ταύτιση των συστημικών κομμάτων με την πολιτική της η κυβέρνηση της Ν.Δ. δεν αισθάνεται απέναντί της κανέναν αντίπαλο εκτός από τον κόσμο που απεργεί και διαδηλώνει.

Όπως σωστά επισημαίνει για το νομοσχέδιο αυτό χθες 8.12.2023 η Ολομέλεια των προέδρων των Δικηγορικών Συλλόγων της χώρας, που επιτέλους για πρώτη φορά στην ιστορία του θεσμού εισηγείται συνέχιση της αποχής ακόμα και μετά την ψήφιση του φορολογικού,

«Πρόκειται για μία ακόμη πρωτοβουλία της Κυβέρνησης, την πολλοστή τα τελευταία χρόνια, που υπακούει στα κελεύσματα του ποινικού λαϊκισμού και αποτελεί οπισθοδρόμηση για το ποινικό δίκαιο. Χωρίς να έχει συσταθεί νομοπαρασκευαστική επιτροπή και χωρίς αιτιολογική έκθεση το υπό διαβούλευση σχέδιο νόμου εισάγει «εισαγγελικής» έμπνευσης και σκοπιμότητας διατάξεις, με αυστηροποίηση των ποινών και της έκτισής τους, συρρικνώνει θεμελιώδεις

εγγυήσεις και δικαιώματα του κατηγορουμένου, παραβιάζοντας τις αρχές της δίκαιης δίκης της ΕΣΔΑ, μεταφέρει αρμοδιότητες από πολυμελείς σε μονομελείς συνθέσεις, αυξάνει το όριο του εκκλητού των αποφάσεων και το κόστος άσκησης του δικαιώματος δικαστικής προστασίας. επιτείνει την ανασφάλεια δικαίου και οδηγεί σε ανεπιεικείς και ανεφάρμοστες καταστάσεις, λαμβανομένης υπόψη και της κατάστασης στην οποία βρίσκονται τα σωφρονιστικά καταστήματα της Χώρας».

Μακάρι η ανακοίνωση αυτή να έχει τη συνέχεια που της αντιστοιχεί. Αν ήταν ίδια η στάση της στα προηγούμενα ανοσιουργήματα ίσως δεν θα είχαμε φτάσει σε αυτό το σημείο.

Μπορούμε και πρέπει να σπάσουμε τις αλυσίδες.

Αθήνα, 9.12.2023

Κώστας Παπαδάκης